

Zaag me doormidden

Cindy Vermeer

ZAAG

ME *Verscheurd tussen geborgenheid
en een intens verlangen*

DOORMIDDEN

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Voor Joyce

*'Just cried while watching porn
bc I miss getting fucked like that'*

- @Okayslutty

DEEL 1

1. Echte liefde

‘Schrijven wilde ik, en een grote liefde,’ schreef Connie Palmen ergens. Zelf had ik nooit bewust nagedacht over een grote liefde. Ik wilde in eerste instantie vooral zelfstandig zijn, mijn eigen boontjes kunnen doppen, niet zoals mijn moeder afhankelijk zijn van een echtgenoot en daarnaast had ik iets in me dat naast dat lezen van al die boeken zelf ook wilde schrijven. Maar nu had ik een grote liefde, en die voelde zo overweldigend dat ik mijn onafhankelijkheid met alle gemak wilde opgeven. En nu ik erover nadacht, wilde ik zelfs het schrijven ook wel overboord gooien, want ja, wat bracht dat me nou echt? Niet dat ik vond dat de tijd die ik had gespendeerd aan het schrijven van mijn debuutroman verloren of verspilde tijd was geweest, maar ik vond het niet te vergelijken met het gevoel dat ik kreeg als ik met Aaron in bed lag; dan kwam er altijd (misschien is *altijd* een beetje overdreven, maar je snapt wat ik bedoel) het moment dat ik tegen hem aan moest kruipen, dat ik zijn lichaamswarmte nodig had en dat ik zijn typische combinatie van houtsnippers en Sanex-douchegel wilde ruiken. Toen ik het boek dat ik zelf had geschreven voor het eerst in handen hield, voelde dat heus speciaal, maar het was nou ook weer niet dat het mijn lichaam spastisch liet kronkelen, iets wat Aaron wel gemakkelijk voor elkaar kreeg.

Met Aaron was ik binnen de kortste keren een slappeling geworden, een softie, hij had me als een plattegrond uiteengevouwen, ik was van een actief, zelfbewust iemand veranderd in een volgzzaam weekdier dat zich nog om weinig kon bekommeren en amper interesses leek te hebben. Het was nooit mijn toekomstbeeld geweest om in een gezapige relatie terecht te komen, maar toen het gebeurde, hield ik mezelf voor dat het echte liefde was. Want als ik op de bank tegen

hem aan lag, was alles simpelweg goed. Speelde er iets op mijn werk, dan was ik dat bij thuiskomst meteen vergeten en het wereldnieuws raakte me geen seconde. Wel werd ik emotioneel als ik zijn lange winterjas over de mijne zag hangen en reageerde ik ontroerd als ik in de brievenbus een envelop vond met daarop allebei onze achternamen.

Samen waren Aaron en ik nogal zelfverzekerd als het over onze relatie ging, we begrepen niet dat zoveel mensen er zo'n rotzooitje van maakten. Als we hoorden dat een relatie hebben hard werken betekende, keken we elkaar eensgezind aan, want hoe bespottelijk klonk dat? Wij hadden nog nooit ruzie gemaakt, wat zeg ik, we hadden zelfs amper onenigheid en dat leek voor ons vanzelfsprekend. Toch vond ik het blijkbaar zelf ook bewonderenswaardig, want ik schepte er nietsvermoedend over op tegen mijn zus.

'Lul niet zo slap,' onderbrak Joyce me. 'Er is heus wel iets wat je ongelooflijk irritant aan hem vindt, want jullie zitten constant op elkaars lip in dat kleine hok van je. Wees eens eerlijk en zever niet zo. Waar baal je van? Vertel me waar je giftig en chagrijnig van wordt, want ik weet zeker dat er iets is. Mannen zijn nou eenmaal vermoeiende wezens.' Zelf spaarde ze aanbidders zoals een ander Boeddhabeeldjes verzamelde. Ze hield van aandacht en het was duidelijk dat ze die liever ontving dan uitdeelde.

'Nou... misschien,' begon ik. Ze haalde een versgebakken bananenbrood uit de gloeiende heteluchtoven, maakte een kusgeluidje en gaf het een goedkeurend knikje. Daarna keek ze weer met een sarcastische blik naar mij.

'Kom op,' moedigde ze me aan. Ze propte haar keukenschort op tot een bal en gooide het de gang op. Dat deed ze altijd met dingen die in de was moesten.

'Ja, nou. Hij houdt misschien iets te veel van opruimen,' zei ik. 'Af en toe kan ik iets niet terugvinden, omdat hij mijn spullen weglegt. En dan moet ik aan hem vragen waar mijn sleutels liggen, of mijn handschoenen.'

'Serieus?' vroeg ze. 'Dat is het?'

'Ja, ik moet zeggen dat ik dat wel irritant vind van hem. Maar het is niet zo dat we daar dan ruzie over krijgen.'

Joyce zuchtte en scheurde agressief een stuk aluminiumfolie af.

'Zullen we eens een keer ruziemaken?' vroeg ik, toen Aaron met een blèrende staafmixer groene pesto stond te maken en mij een theelepel liet proberen.

'Iets meer basilicum,' zei ik alsof ik er ook maar enigszins verstand van had. 'Want volgens Joyce is het onmogelijk dat we geen ruzie maken.'

'Ze heeft gelijk,' zei hij triomfantelijk en hij pakte het potje met een op half elf hangend basilicumplantje van de vensterbank. 'Ik bedoel, hoezo gaat het de hele tijd alleen maar goed? Waarom maken we geen ruzie net als andere mensen?' vroeg hij. 'Het wordt inderdaad tijd, ja. Waar zullen we eens over bekvechten?'

Het was even stil, totdat ik een stukje parmezaankorst in mijn mond stak en zei:

'Over dat we te weinig seks hebben.'

Hij moest lachen. Hahaha. Ik ook. Hahaha. Want we konden ons toen allebei nog geen seconde voorstellen dat we hier daadwerkelijk knallende ruzie over zouden krijgen.

2. De Dana

Voordat de gemeente besloot het uitgaansgebied uit te breiden, was Stadscafé Dana een doe-het-zelfzaak geweest met een groot magazijn. De naastgelegen platenzaak was een supporterscafé geworden en in het voormalig gerechtsgebouw uit achttienhonderdzoveel zat nu een nachtclub. Het neonlicht scheen 's nachts door de glas-in-loodramen. De Dana zat op nummer 43 van de tweehonderd meter lange uitgaansstraat, waar geen auto's reden, je 's nachts over de koppen kon lopen, maar waar het overdag nagenoeg uitgestorven was.

Ook in de Dana was het 's middags nooit heel druk, er kwamen wat mensen voor koffie en de krant, thee en backgammon, en aan de bar zaten een paar vaste klanten met een glas doodgeslagen bier voor zich uit te gapen. Af en toe begonnen ze een discussie, soms viel er iemand van zijn kruk. Een keuken had de Dana niet, al kon je er wel een ham-kaastosti krijgen, alleen zou ik die niet meteen aanraden. Als ik al eens overdag naar de Dana ging, dan was het in de pauze, met collega's. Wel was ik er 's avonds regelmatig te vinden. In eerste instantie op de zaterdagavond, want dan werd rond tien alles aan de kant gegooid (de tafels en stoelen gingen naar het magazijn, waar naast de drankvoorraad ook de carnavals- en skispullen van de eigenaar stonden en waar het personeel met elkaar of met klanten voosde), het licht gedimd en begonnen de twee enorme discoballen – waarvan je je overdag al afvroeg waarom die daar hingen – te draaien. Je zag het amper aankomen, maar binnen een kwartier wisten ze van het café een club te maken. De vaste dj was een klein mannetje dat er altijd uitzag alsof hij net uit een oververhitte slaapzak was gekropen. Hij sloot 's avonds zijn spullen aan op de plek waar overdag het tosti-ijzer stond. De techno die

hij draaide, zorgde er elke keer weer voor dat al mijn zenuwen zich konden ontspannen. En ik was niet de enige, het aantal bezoekers bleef groeien. Na een tijdje zagen ze bij de Dana in dat een zaterdagavond alleen niet genoeg meer was en werden de technofeestjes voortaan ook op woensdag gegeven. Die avonden trokken een nogal uiteenlopend publiek, maar één ding hadden we met elkaar gemeen: we vonden allemaal dat je ook op een woensdagavond gerust totaal van de kaart kon zijn.

3.

Wie is die lange?

Zoals ik wel vaker deed, was ik in mijn eentje naar het filmhuis gegaan. Daar was, zoals altijd, de zaal slechts voor een kwart gevuld. De Italiaanse film werd gedraaid zonder pauze, bevatte veel dialogen en scènes waarin amper iets gebeurde en toch was ik er een beetje ongemakkelijk sentimenteel van geworden. De andere bezoekers gingen met rode wijn en Japanse nootjes nog zitten nakletsen in het filmhuiscafé en ik kon mezelf geruststellen met het feit dat het woensdagavond was en dat ik makkelijk nog even naar de Dana kon. Het was ongeveer tien minuutjes lopen (het grote voordeel van het stadscentrum van Eindhoven was dat alles op loopafstand van elkaar lag. Je liep zo van het Centraal Station naar het voetbalstadion en onderweg kwam je voorbij talloze restaurants, cafés en terrasjes, winkels en warenhuizen, coffeeshops, bioscopen en het casino. Je moest alleen niks met grachten hebben, want die vond je niet) en dat ik nog een halve ecstasypil overhad van het weekend zag ik als een extra aanmoediging.

Binnen zag ik mijn vriend Randy, een indo met volle lippen en dik, achterovergekamd haar, die met zijn armen over elkaar stond te staren naar twee vrouwen aan de overkant die hem totaal negeerden. Het was me een raadsel wanneer die jongen sliep. Hij werkte in de kroeg, sloeg een avond stappen niet over en ook de onmogelijke deadlines van de Design Academy gunden hem geen nachtrust. We zeiden *Ha hey hallo*, ik stompte tegen zijn bovenarm en hij deed alsof hij me een knietje wilde geven. De lage bastonen lieten de muren trillen. Ik wilde aan een zin beginnen toen ik hem zag. Lang, opvallend en belachelijk lang zelfs, kaal, bezweet voorhoofd. Zwart shirt, spijkerbroek, sportschoenen die ooit witter waren geweest. Zelf droeg ik ongeveer dezelfde. Behaarde armen, brede polsen. Ik wist

zeker dat ik hem nog nooit eerder had gezien en dat verbaasde me, want ik had meteen door dat hij bij Randy hoorde.

‘Wie is dat?’ vroeg ik. Randy volgde mijn blik. ‘En waarom ken ik hem niet?’

‘Die lange, bedoel je? Dat is Aaron. Die staat bij ons achter de bar. Echt een slome.’

‘Dat is niet te zien,’ zei ik. ‘Mijn hemel, wat zie hij er goed uit.’ Randy sprak me niet tegen en hij zag hoe ik naar Aaron keek, die met zijn ogen dicht en een leeg glas in zijn hand op de dansvloer stond, vlak bij een joekel van een speaker. Ik keek nog even naar Randy, die alweer naar de vrouwen stond te staren – misschien begon het slaapgebrek hem toch parten te spelen – en zonder verder na te denken stapte ik op hem af. Van dichtbij was hij nog langer. Ik wachtte twee seconden en tikte hem op zijn schouder. Hij keek me eerst even licht verstoord aan en ging toen met zijn oor richting mijn gezicht.

‘Wat drink je?’ vroeg ik boven de techno uit schreeuwend. Hij was zeker twee koppen groter dan ik en ik rook een combinatie van vers zweet vermengd met een sportief bedoeld luchtje en het wasmiddel dat mijn moeder ook gebruikte.

Hij keek me aan en gebaarde dat ik mijn hoofd moest draaien, zodat hij in mijn oor kon blèren.

‘Wie ben jij?’ schreeuwde hij terug.

‘Ik ken Randy,’ antwoordde ik.

‘Dat vroeg ik toch niet,’ zei hij.

Ik grijnsde, vast uit een soort van ongemak. Hij trok zijn wenkbrauwen op, maar boog zich gelukkig weer voorover.

‘Haal maar een wodka met ginger ale voor me,’ zei hij.

‘Met wat?’

‘Ginger ale. Ginger! Ale! Hoor je me?’

Hij legde zijn hand op mijn schouder, een grote hand, die zwaar en warm aanvoelde. Ik keek omhoog en ik knikte.

‘Twee klontjes ijs. Ik hoef geen rietje.’ Hij haalde zijn hand weg en ik draaide me om. Ik voelde zijn stem nagalmen. Zwaar, donker en toch ook helder. Dat hij niet gewoon om een pilsje vroeg, was ik niet gewend. Ik kwam terug met twee volle glazen, waarvan ik er één aan hem gaf. Hij pakte het glas van me aan zonder iets te zeggen. We bewogen om elkaar heen, deden de paringsdans van een nog onbekende diersoort. We proostten met onze glazen, de wodka-ginger ale klotste in het rond. Af en toe schreeuwde ik iets in zijn richting dat gevat grappig bedoeld was, maar of hij verstond me niet helemaal of hij begreep me niet goed. Een paar keer zag ik hoe Randy in mijn richting keek en afkeurend met zijn hoofd schudde.

Tegen het einde van de avond klonk mijn stem alsof ik drie dagen carnaval had gevierd en gooide ik er met moeite uit: ‘Jij heet Aaron!’

‘Ja, dat weet ik,’ baste hij onbewogen.

Hij vroeg niet naar mijn naam.

Ik was nog nooit bij iemand als Aaron in de buurt geweest. De mannen met wie ik omging, waren eigenlijk meer *jongens*, allemaal aardig, altijd volop geïnteresseerd, tener gebouwd en niet zo groot, ze hadden gladde armen, net zulke smalle polsen als ik en ze liepen met een rugzak. Ze straalden op het eerste gezicht geen seks uit, tenminste niet voor mij. Ze waren technisch of creatief. Wel konden we uren kletsen, we hadden lol, we begrepen elkaar. Als ik zin, had kon ik ze gemakkelijk versieren, ik wist hoe ik ze om mijn vingers kon winden. Van Aaron begreep ik op het eerste gezicht geen donder, wel snapte ik dat ik nog nooit zoveel testosteron in één persoon had gezien. Het droop als kaarsvet uit zijn poriën. Zonder twijfel zou ik die avond dan ook met Aaron mee naar huis zijn gegaan, ware het niet dat ik hem op een onbewaakt moment zijn jas zag aantrekken en zonder gedag te zeggen of nog een keer naar me om te kijken de Dana verlaten. Het raakte me recht in mijn hart.

‘Wanneer werkt hij?’ vroeg ik Randy.

‘Niet heel vaak,’ zei hij. ‘Hij is, denk ik, werkschuw.’ En hij vervolgde: ‘Waarom hebben jij en ik eigenlijk nog nooit seks gehad?’ Blijkbaar keek ik hem net iets te lang aan zonder te antwoorden, want hij was me voor met: ‘Laat ook maar.’

‘Is die lange er morgen?’ vroeg ik.

‘Ik denk eerder vrijdagavond,’ antwoordde Randy. ‘Ik wist trouwens niet dat jij op kaal viel.’

‘Jij weet wel meer niet,’ zei ik. ‘Heeft hij een vriendin?’

‘Volgens mij niet. Hij praat niet veel over vrouwen. Ik zei toch dat het een slome is.’

‘Dat maak ik zelf wel uit,’ zei ik.

4. Smalle heupen

Het licht van zijn leeslampje scheen op onze uitgetrokken kleren die op de cultuurpagina's lagen. Sinds ik bij Rutger kwam, was ik begonnen met het lezen van de zaterdagkrant. Hij kwam op me liggen, we keken elkaar aan, ik stak mijn tong uit en langzaam likte ik over zijn onderlip. Even was het muisstil en volgens mij hielden we allebei onze adem in. Dat zijn heupen smaller waren dan de mijne en op een bepaalde manier breekbaar leken, vond ik maar niks, maar wat kon ik daaraan doen? Ik liet hem een klein stukje naar binnen, wachtte even en ik spande mijn spieren aan. Geconcentreerd bewoog hij verder, steeds een halve centimeter meer. Met mijn handen op de uitstekende botten van zijn heupen hield ik hem tegen. Het allerlaatste stukje ramde hij onverwachts hard naar binnen.

'Oe,' deed ik.

Mijn onderrug kromde zich acrobatisch en mijn benen trilden alsof ze zenuwachtig waren. Hij bewoog langzaam in en uit, in en uit, veel te langzaam, irritant traag zelfs. Toen sneller, gelukkig. In-uit-in-uit-in-uit. Ik wilde hem dieper in me en ik spreidde mijn benen verder, drukte mijn kont in het matras en zette mijn hakken op zijn kleine, maar bolle billen. In mijn onderlichaam begon het te knetteren en mijn kut begon nu echt te ontwaken, na nog wat in-uit-in-uit-in-uit begon ze gulziger en openhartig om meer te vragen. Ook in mijn hoofd werd het een wilde bedoeling, ik vroeg me af wat we nog allemaal konden doen, welke standjes wist ik nog te verzinnen? Ik wilde me omdraaien, ik moest naar mijn buik, ik wilde dat hij me van achteren zou nemen, het moest dieper, erger, harder en ik had zin om mijn kont de lucht in te steken. Het was mogelijk dat het eventjes pijnlijk zou zijn. Niet dat ik dat erg vond, mijn kut wilde nou eenmaal een overtreffende trap. Maar voordat ik aanstalten

kon maken, was het al te laat. Zijn adem verzwaarde en ik zag hoe hij zijn ogen dichtkneep en zijn rechtgebeugelde voortanden in zijn onderlip zette.

'Wacht,' zei ik. 'Wacht nou!' Maar hij hoorde me niet meer.

'Fuck,' zei hij en hij kwam klaar. Ik zei ook fuck, maar niet hardop.

Hij liet zijn jongenslijf op me vallen, waardoor ik weer voelde hoe breed mijn heupen waren, misschien was ik wel gemaakt om te baren. Hij hijgde wat uit en toen hij was bijgekomen, trok hij zich onverwachts vliegensvlug uit me terug. Eventjes voelde ik het warme nat tussen mijn benen, meteen daarna protesteerde mijn verbaasde kut tegen de plotselinge kou. Zwijgend keek ik naar mijn tieten, mijn opgezwollen tepels staarden als een tweede paar ogen naar het plafond. Ze vroegen zich af waarom ze niet vastgehouden werden. Hij knoopte het condoom dicht en gooide het op de ongelezen financiële pagina's. Hij rook aan zijn oksel en zei: 'Ik zweet me kapot,' waarna hij naast me ging liggen met zijn handen onder zijn hoofd gevouwen. Na een paar tellen draaide hij zijn gezicht naar mij en vroeg: 'Wil jij trouwens ook nog iets?'

5. Aan de bar

Op vrijdagavond ging ik aan de bar van de Vooruitgang zitten en keek ik naar Aaron. Met zijn rug naar me toe stond hij citroenen te snijden, wat inderdaad niet bijster snel ging. Hij droeg een ongestreken wit overhemd dat hij maar voor de helft in zijn broek had gestopt en hij hing nogal in zijn rechterheup. Net toen ik dacht dat hij de langste benen en de breedste schouders moest hebben die ik ooit bij elkaar had gezien, draaide hij zich om. Het kon niet anders of hij had gemerkt dat ik naar hem zat te loeren, maar hij was beleefd genoeg om dat te negeren. Hij zei hallo en ik probeerde te beoordelen of hij naast verbaasd ook enthousiast klonk, terwijl ik de gedachte onderdrukte dat hij me misschien een idioot zou vinden. Als ik nuchter was, had ik zulke gedachtes nogal snel.

‘Randy is er niet, hoor. Misschien dat hij er morgen weer is.’ Hij gooide het schilmesje in de spoelbak en droogde zijn handen af aan een theedoek, die hij daarna over zijn schouder sloeg.

‘Maakt niet uit,’ zei ik. ‘Ik kom niet voor hem.’

‘Aha,’ zei Aaron, met zijn ellebogen steunend op de bar. Hij boog zich langzaam voorover, totdat zijn gezicht akelig dicht bij het mijne was. Ik moest me concentreren op mijn ademhaling toen hij vroeg hoe het met me ging.

‘Goed, goed,’ antwoordde ik en ik ging wat meer naar achteren hangen. ‘Hoe vond je het woensdag?’

‘Was een gezellige avond,’ zei hij en ik slikte de opmerking in dat hij best even afscheid van me had kunnen nemen. Hij pakte de theedoek van zijn schouder en wreef ermee over de bar.

‘Ik had alleen wel veel gedronken,’ zei hij.

Misschien was dat het.

‘Hoe vond je San Francisco?’ Hij keek naar mijn shirt, waar I hartje SF op stond. Ik was er nog nooit geweest.

‘Ik ben er nog nooit geweest,’ antwoordde ik. ‘Dit shirt heb ik van de kringloop.’ Hij keek alsof hij iets smerigs proefde en meteen nam ik me voor het shirt niet meer te dragen.

‘Wat doe je straks?’ vroeg ik.

‘Straks?’ Hij legde twee viltjes voor me neer.

‘Als je klaar bent met werken.’

‘Geen idee. Dat duurt nog wel even, ik moet tot sluitingstijd.’

Dat duurde inderdaad nog uren.

Aaron draaide zich om en hij pakte een schijfje citroen, dat hij dubbelvouwde en in een flesje tonic propte. Met een ‘Alsjeblieft’ zette hij het flesje en een glas voor me neer. Zijn collega, die een stukje verderop achter de bar stond, stak zijn duim naar hem op. Aaron zag het niet en ik deed alsof ik het niet had gezien, maar ik vond het een goed teken. Naast me stond een man te wiebelen. Hij vroeg:

‘Zou ik heel misschien iets kunnen bestellen?’

Aaron gaf me een soort van knipoog die me ogenblikkelijk week maakte en begon op zijn dooie akkertje glazen te spoelen.

‘Zeg het eens,’ zei hij tegen de man.

Ik bekeek Aarons gezicht nog eens goed, zijn scherpe kaak, zijn hoekige neus, ik staarde naar zijn behaarde onderarmen en ik kreeg het onheilspellende gevoel dat ik iets met hem wilde, iets echters, serieuzer en langduriger dan ik van mezelf gewend was. Ik had Randy uitgehoord over Aaron, maar ik was niet veel verder gekomen dan dat Aaron een overdreven interesse in eten had. Volgens Randy kon Aaron een kwartier lang lullen over olijfoliepersingen en nam hij alleen mensen serieus die hun biefstuk medium aten.

‘Wat doe jij zoal eigenlijk?’ vroeg Aaron. ‘Behalve in je eentje bij vreemde mannen aan de bar hangen?’

Ik had een fulltime baan met een zoi verantwoordelijkheden, ik was een boek aan het schrijven, ik liet me inhuren als danser op houseparty’s, als ik wilde, kon ik mijn linkerbeen in mijn nek leggen

en af en toe kwam ik met iets nieuws voor de lunchzaak van mijn zus Joyce (het volkorenbroodje gegrilde groente met knoflookmayonaise dat op de kaart stond, had ik bedacht). Toch kreeg ik het allemaal niet over mijn lippen.

‘Och,’ zei ik en ik maakte een soort van wegwerpgebaar. Normaal voelde ik me niet zo snel ongemakkelijk en ik baalde dat ik me niet beter had voorbereid.

‘Vind je dat een rare vraag?’ vroeg hij.

‘Nee,’ antwoordde ik. ‘Vind jij het een rare vraag?’

‘Natuurlijk niet,’ zei hij. ‘Ik stel hem toch? Blijkbaar wil je er niet over praten. Waarom eigenlijk niet?’

‘Ik heb een beter idee,’ zei ik. ‘Zullen we samen gaan eten? Kunnen we dan praten en mag je me alles vragen.’

Hij ging rechtop staan, de glimlach verdween van zijn gezicht en hij vroeg: ‘Wat? Nu?’

‘Nee, niet nu,’ zei ik en ik draaide mijn hoofd en keek even door het raam. Ik kon mijn fiets zien. Mijn zwarte, trouwe fiets met achteruittraprem, rode snelbinders en wat roestplekjes die me in tien minuten door de frisse buitenlucht naar huis zou brengen. Ik goot het flesje leeg in het glas. Hopelijk zag hij niet hoe mijn vingers trilden.

‘Een andere keer, natuurlijk. Morgen? Er zit hier om de hoek een nieuwe Mexicaan die blijkbaar een waanzinnige cocktailkaart heeft.’ Ik zette het glas aan mijn lippen.

‘Een waanzinnige cocktailkaart,’ zei Aaron en hij schudde zijn hoofd. ‘Praat je altijd zo?’

‘Hoe praat ik?’

‘Ik weet het niet, het lijkt wel alsof je reclame maakt. Werk je bij die Mexicaan?’ Hij keek me aan alsof ik hulp nodig had. Ik nam nog een slok.

‘Nee zeg,’ zei ik. ‘Ik wil alleen graag een keer gaan eten daar. Met jou.’ Ik kreeg het wat benauwd en wilde dit gesprek al helemaal niet meer voeren. Het enige wat ik wilde, was indruk maken op hem,

maar ik had geen idee hoe ik dat in deze situatie nog voor elkaar zou kunnen krijgen.

‘Kunnen we doen,’ zei hij. ‘Misschien een andere keer.’

Draaiend op de kruk knipperde ik een paar keer met mijn ogen.

‘Morgen kan ik niet,’ zei hij. ‘Wat vind je van woensdag?’

Opgelucht sprong ik van de kruk af en ik trok mijn jas aan.

‘Goed,’ zei ik. ‘Afgesproken. Woensdag.’

Als afscheidsgbaar zwaaide ik even naar hem en met zijn armen over elkaar zei hij me gedag. Ik draaide me om en ik liep naar de deur. Voordat ik de klink vastpakte, sloeg de aarzeling toe. Ik ging toch terug.

‘Ben je daar weer?’ vroeg hij. Waarom ik dit mezelf aandeed, kon ik ook niet verklaren.

‘Weet je eigenlijk wel hoe ik heet?’ vroeg ik.

‘Ja, hoor,’ zei hij, terwijl hij een glas tegen het licht hield. ‘Wees maar niet bang. Cindy.’

6. Zelfgetrokken bouillon

Toen ik thuiskwam in mijn studio, eenkamerappartement of hoe je die vijftig vierkante meter wilde noemen die eruitzag als een hotelkamer met keukenblok en schoenenrek, pakte ik een roodgele appel en ging me op de bank zitten afvragen waarom ik zo onder de indruk was van deze vent. Ik wilde zijn zware stem in mijn oor, ik wilde dat hij onafgebroken mijn naam bleef zeggen, ik wist zeker dat zijn heupen breder waren dan de mijne.

Waarom wist ik niet precies, maar ik wilde het. Beter gezegd: ik wilde hem. Of duidelijker: ik moest en zou seks hebben met hem.

En toen ik een paar dagen later bij mijn ouders op hun gestreepte driezitsbank zat, moest ik me zelfs inhouden iets over hem te vertellen. Ik had mijn ouders nog nooit iets meegedeeld over mijn liefdesleven en tot nu toe viel er ook weinig te melden. De laatste keer was ik vooral bezig geweest met het tussen neus en lippen door laten weten dat ik af en toe in het weekend als danser in een houseclub werkte.

‘Ik heb soep,’ zei mijn moeder, alsof ze ooit geen soep had. Ik had de zelfgetrokken bouillon al geroken toen ik binnen was gekomen. Ze gaf me een kop aan waar de damp vanaf sloeg en zei dat ik voorzichtig moest doen omdat hij heet was.

‘Je bedoelt warm,’ zei ik en ik zette de kop op de salontafel, waar mijn moeder razendsnel een onderzetter had neergelegd.

‘Ik heb appels van de boer voor je meegebracht,’ zei ze. ‘Niet vergeten om ze straks mee te nemen.’ Ik keek even naar het stilleven van een fruitmand dat een oom van me had geschilderd en daarna naar de foto van Joyce en mij die al jaren in een zilveren lijstje op het eikenhouten dressoir stond, ik met konijntanden en zij met

kaarsrecht geknipte pony, allebei droegen we witte kniekousen in klittenbandschoenen. Tussen Joyce en mij zit maar anderhalf jaar. Dat was mijn moeder niet in de kouwe kleren gaan zitten, twee zwangerschappen en bevallingen zo vlak na elkaar, laat staan dat ze twee kleine meisjes had die constant klierend en zeurend aan haar rok hingen. Ze kon het niet vaak genoeg benadrukken, alsof ze verwachtte dat Joyce en ik haar nog eens uitgebreid zouden bedanken voor de jaren dat ze maar eens per week tijd had om haar haren te wassen en jarenlang dezelfde bril droeg terwijl haar ogen duidelijk achteruit bleven gaan.

Ik benadrukte een paar keer dat het niet om paaldansen ging, nee, nee, dat is niet het geval, dat moeten jullie heus niet denken. Ik maakte er overtuigende gebaren bij, terwijl mijn ouders me op geen enkele manier de indruk gaven dat ze zoiets dachten.

‘Is er nog koffie?’ vroeg mijn vader en mijn moeder stond op. Het bleef me een raadsel dat mijn ouders overal en altijd maar koffie konden drinken. Kwamen ze ’s nachts thuis van een verjaardag, dan aten ze een stapel boterhammen met jong belegde kaas die ze wegspoelden met hete koffie en vervolgens gingen ze naar bed.

‘Jij ook?’ vroeg ze met de koffiepote in haar hand. Voor de zoveelste keer antwoordde ik dat ik koffie bij de groentesoep niet echt een geweldig idee vond, integendeel zelfs.

‘Het is meer dat ik het decor en de muziek aanvul, als extra zeg maar, om andere mensen ook aan het dansen te krijgen of om de sfeer erin te houden,’ zei ik en ik zat erbij alsof ik aan het solliciteren was.

‘Ik krijg er consumptiebonnen voor, en ook nog wat geld,’ vervolgde ik. Ze begrepen heus wel dat ik het voor het geld niet hoefde te doen, want mijn baan betaalde niet slecht. Doordeweeks zat ik op kantoor bij Philips, als assistent van een groep managers op de afdeling Research & Development. Het waren er een stuk of zes, eentje had ik nog nooit in het echt gezien want hij was altijd *en route*, maar met zijn vluchtschema’s, hotelovernachtingen, restaurant- en stomerijrekeningen had ik het nog het drukst. Mijn werk bestond

verder uit het maken van afspraken, die vervolgens weer annuleren of verzetten, telefoontjes doorverbinden of liegen dat iemand niet bereikbaar was. Ook maakte ik verslagen van ochtendvergaderingen waar ik zelf geen touw aan vast kon knopen. Een paar keer per dag dacht ik: *Ja, houdoe, doe het lekker zelf, ik ben je secretaresse niet*, tot ik besepte dat ik dat dus wel was en ik weer voor de zoveelste keer een Excelformule kon aanpassen terwijl ik vond dat ze dat net zo snel zelf hadden kunnen doen. Sommige dagen verliepen stressvol en andere slaapverwekkend – het kon vriezen en het kon dooien. Twee keer per jaar kreeg ik salarisverhoging, daarnaast in mei vakantiegeld en in december iets van een eindejaarsbonus, zodat ik amper overwoog om iets anders te gaan doen. Als ik op woensdagavond had gedronken en/of dat gecombineerd had met ecstasy en coke, zat ik de kater lamlendig klikkend en apathisch starend naar mijn beeldscherm uit achter mijn bureau. Dat ik dat ongemerkt kon doen, zag ik als een mooie secundaire arbeidsvoorwaarde.

En over dat dansen dus, het klopte wel dat ik niet aan een paal hing of in een kooi stond. Natuurlijk kon ik niet ontkennen dat ik dat dansen deed in weinig kleren en dat de kleren die ik droeg strak zaten en soms ook wel van lak of rubber waren, maar dat leek me niet iets om aan mijn ouders te vertellen. En dat het geld dat ik ervoor kreeg tientjeswerk was en dat ik het meestal diezelfde avond opmaakte aan drugs, liet ik ook achterwege.

Ze hadden elkaar even aangekeken, mijn vader had zijn schouders opgehaald en mijn moeder had haar benen over elkaar geslagen en ze hadden allebei geen commentaar of aanvullende vragen, dus blijkbaar vonden ze het allang best. Mijn moeder zette de twee Mariabeelden op de schoorsteenmantel recht en ik vroeg me af of ik mijn ouders überhaupt ooit had weten te shockeren. Mijn vader had op mijn achttiende de tattoo ontdekt die ik op mijn zeventiende had laten zetten. Zijn reactie was een vraag: 'Wie heeft dat gedaan?', waar ik geen antwoord op gaf, en daar was het bij gebleven. Aan mijn moeder had ik in diezelfde maand een zakje met wiet laten zien dat

ik had gekocht bij iemand thuis die de helft van zijn appartement had omgebouwd tot coffeeshop en daarbij gezegd dat als ze dit op mijn kamer vond, ze er niet van hoefde te schrikken maar het ook niet mocht weggooien. Haar reactie was: 'Ja maar, daar word je toch *high* van?' Haaaaiiii, zei ze. En ik antwoordde: 'Ja, dat is wel de bedoeling.' En dat was dat.

Ik voelde aan de kop dat de groentesoep genoeg was afgekoeld. Mijn moeder stond op om aan het avondeten te beginnen en vanuit de keuken vroeg ze:

'Ik dacht trouwens dat jij een boek aan het schrijven was?'

'Wat eten we?' vroeg ik. 'Hoe laat komt Joyce?'

'Ja,' zei mijn vader, 'je was toch met een boek bezig? Dat gaat nu zeker niet meer door?' Hij wachtte niet op mijn antwoord, want hij dacht natuurlijk dat het mijn zoveelste bevestiging was, en zei dat hij nog even het gras ging maaien.

'Hopelijk toch niet in die goeie kleren,' zei mijn moeder. 'Wacht maar even, dan pak ik een andere broek voor je.'

7. Boek

En of dat boek doorging. Ik had er tussen alle bedrijven door inmiddels ongeveer 60.000 woorden uit geknald. Dat klinkt misschien heel wat en dat is het ook, maar er zat dan ook bijna twee jaar werk in. Ik had altijd al een boek willen schrijven, waarschijnlijk omdat ik zelf niets liever deed dan lezen. Ik schreef aan een kleine vurenhouten schrijftafel, die ik af en toe een paar centimeter naar links of rechts verschoof, naargelang de zon in mijn gezicht scheen. Ik had niemand ook maar één zin laten lezen. Mijn moeder had het me in het begin weleens gevraagd, maar ik was zo ongeveer blaffend als een jack russell tegen haar uitgevallen, waarna ze er niet meer over was begonnen.

Ergens was het verhaal ook weer niet zo heel ingewikkeld en moeilijk, want ik schreef over wat ik had meegemaakt, het was echt gebeurd. Ik had een korte relatie gehad met Rutger uit Den Bosch. Hij was een *jongen* met smalle polsen, die met die smalle heupen, hij liep met een rugzak van een skateboardmerk en hij was een schrijver. Dat laatste klinkt misschien nogal volwassen en serieus, het kwam erop neer dat hij één boek had geschreven. Toen ik hem leerde kennen, was zijn debuutroman net uitgekomen, toevallig (maar niet heus) bij de uitgeverij waar hij als redacteur werkte.

Het leek perfect, een schrijver van wie ik het kunstje mooi kon afkijken, met wie ik eindeloos over boeken en schrijven kon lullen, die graag experimenteerde met drugs en die ook nog eens niet van me af kon blijven. De eerste zoveel weekenden lagen we voornamelijk in bed, opengeslagen boeken om ons heen, ritselend met die zaterdagkrant, en als we opstonden, gingen we op de bank verder of begonnen daar opnieuw. Hij bekende al snel dat hij van hoerig hield en ik begon netpanty's en hoge hakken bij hem te dragen. En

zo paradeerde ik in jarretels door zijn kamer, terwijl hij op de bank bedachtzaam een joint zat te roken. Ik knielde tussen zijn benen en pakte de joint van hem over. Hij zei niks, maar ik zag hoe groot zijn pupillen waren. Ik gilte toen hij me met een ruk op schoot trok. De joint vloog door de lucht, hij bewoog zijn handen over mijn lijf, hij kneep, hij plukte en hij wreef, zijn mond zat in mijn nek, waar hij likte, beet en zoog, het kippenvel stond strak op mijn dijen. Hij zette me op de bank en ging op zijn knieën voor me op de grond zitten. Ik plaatste mijn voeten op zijn bovenbenen, hij trok mijn zwarte slipje opzij en stak zijn tong uit. Uitnodigend duwde ik mijn onderlijf naar voren en ik pakte hem bij de achterkant van zijn hoofd.

'Uit,' zei ik, want meer woorden vond ik niet nodig en hij begreep wat ik bedoelde. Samen trokken we mijn slipje uit. De jarretels, stay-ups en hakken hield ik aan. Hij ging met het puntje van zijn tong over mijn liezen, over mijn schaamlippen en toen eindelijk (eindelijk!) over mijn op knallen staande klit. Zijn tong likte gekmakend langzaam en onregelmatig, daarna sneller en onophoudelijk. Ik gooide mijn hoofd in mijn nek en voelde mijn ogen wegdraaien. Ik trok mijn knieën op en hield ze vast alsof ik moest baren. Maar er hoefde niks uit, ik wilde er enkel iets in. Hij likte me van onder naar boven en weer terug, hij kreunde er zelf ook van, wat ik op mijn schaamlippen kon voelen. Ik kreunde harder, en ik voelde nog duidelijker dat ik iets in me wilde hebben.

'Je vingers,' zei ik.

Geconcentreerd en ernstig stak hij er eentje naar binnen, daarna nog een en hij bewoog op en neer in me. Ik duwde opnieuw zijn hoofd tussen mijn dijen en met zijn kleddernatte, dikke, vlezige tong op mijn klit, zijn bewegende vingers in me en mijn benen zo wijd dat ik de dag erna last had van mijn liezen, kwam ik klaar zoals nog nooit een hoer was klaargekomen (tenminste, dat was wat hij daarna tegen me zei).

Ondertussen had de joint een gaatje gebrand in het bordeauxrode stof van zijn tweezitsbank.

Alleen konden deze opwindende tijden helaas niet blijven duren, want hij was nou eenmaal een schrijver en hij moest en zou een tweede boek schrijven. Hij had wel een paar half uitgewerkte ideeën, maar hij zag ook wel aan me dat ze niet meteen briljant waren. Ondertussen was hij jaloers op succesvollere schrijvers die wel subsidies kregen en bleef hij jammeren over dat de uitgeverij niet genoeg aandacht besteedde aan zijn debuutroman. Hij wilde meer interviews en lezingen – ook al werd hij daar bloednerveus en overdreven chagrijnig van – en hij bereidde zich voor op een televisieoptreden dat nooit plaats zou vinden. Ik wist niet zo goed wat ik met hem aan moest, hij zat maar achter dat bureau pogingen tot schrijven te doen, of hij was aan het brommen. Of dat gebeurde allebei tegelijk. En ondertussen wilde ik uitgaan, ik was veel te rusteloos om op zaterdagavond thuis te zitten. Zijn frustratie veranderde zo ongeveer in een depressie, en ik werd simpel van het binnenzitten. Rutger en ik namen afscheid van elkaar, waarbij hij zei dat hij me nooit meer hoefde te zien. Over die tijd met hem, over hoe het was om met een schrijver rond te hangen en over onze seksavonturen had ik een boek geschreven. Enthousiast had ik het hem eens voorgelegd, dat ik zelf ook een boek wilde schrijven. Verbijsterd bleef hij toen even stil, alsof ik een chloorvlek had gemaakt op zijn lievelingstrui. Zijn reactie was of ik me kon voorstellen hoe vaak hij dat al te horen had gekregen, dat iemand ook wel *even een boek wilde schrijven*, of ik me realiseerde hoeveel werk het was, hoeveel toewijding en discipline je daarvoor nodig had?

‘Jij bent veel te lui,’ besloot hij.

8. Bij de Mexicaan

Genoeg over het boek, want ik had op dat moment iets veel interessanter om me mee bezig te houden. Terwijl ik me aan het aankleden was, stond er een natuurdocumentaire op, het ging over hoe dieren eten, dat ze dat het liefst alleen doen. Ze vullen hun maag en stillen hun honger, eten is praktisch. Het hoeft allemaal niet mooi opgediend te worden, het mag gewoon op de grond of in een bak, het hoeft niet eens warm of gaar te zijn. Bij Aaron en mij ging het etentje die woensdag nogal anders, om te beginnen zaten we bijna drie uur lang tegenover elkaar, we hadden een tafeltje onder de plafondventilator in de afgeladen volle Mexicaan. Ik kwam vijf minuten te laat binnen, Aaron tien. Ik zag hem aankomen voordat hij mij had gezien en hij zag er nog aantrekkelijker uit dan ik me herinnerde. Hij droeg een zwart overhemd dat nogal ver openhing, waardoor ik wat van zijn borsthaar kon zien. Bij ieder ander zou ik het ordinair vinden, bij hem nog niet misschien. Hij had een horloge om dat er duur uitzag en hij schoof het opvallend vaak heen en weer, waardoor ik me afvroeg of het een zenuwtic van hem was, al moet ik zeggen dat hij zich verder nogal beheerst gedroeg. Zelf kon ik gerust zeggen dat ik voor mijn doen mijn best had gedaan, ik droeg een spiksplinternieuwe en dus schone panty, een getailleurde, hagelwitte bloes op een zwarte kokerrok met goudkleurige gesp, de kleinste string die ik had en ik had mijn haar in een hoge paardenstaart vastgebonden.

We stelden elkaar om de beurt vragen, we kletsten en we deden allebei alsof we hartstikke ontspannen waren, maar aan de manier van antwoord geven werd duidelijk dat we nog hartstikke voorzichtig en aftastend waren. Nadat de zwetende serveerster – te blond om bij een Mexicaan te werken vond ik – voor de derde keer kwam vragen